

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

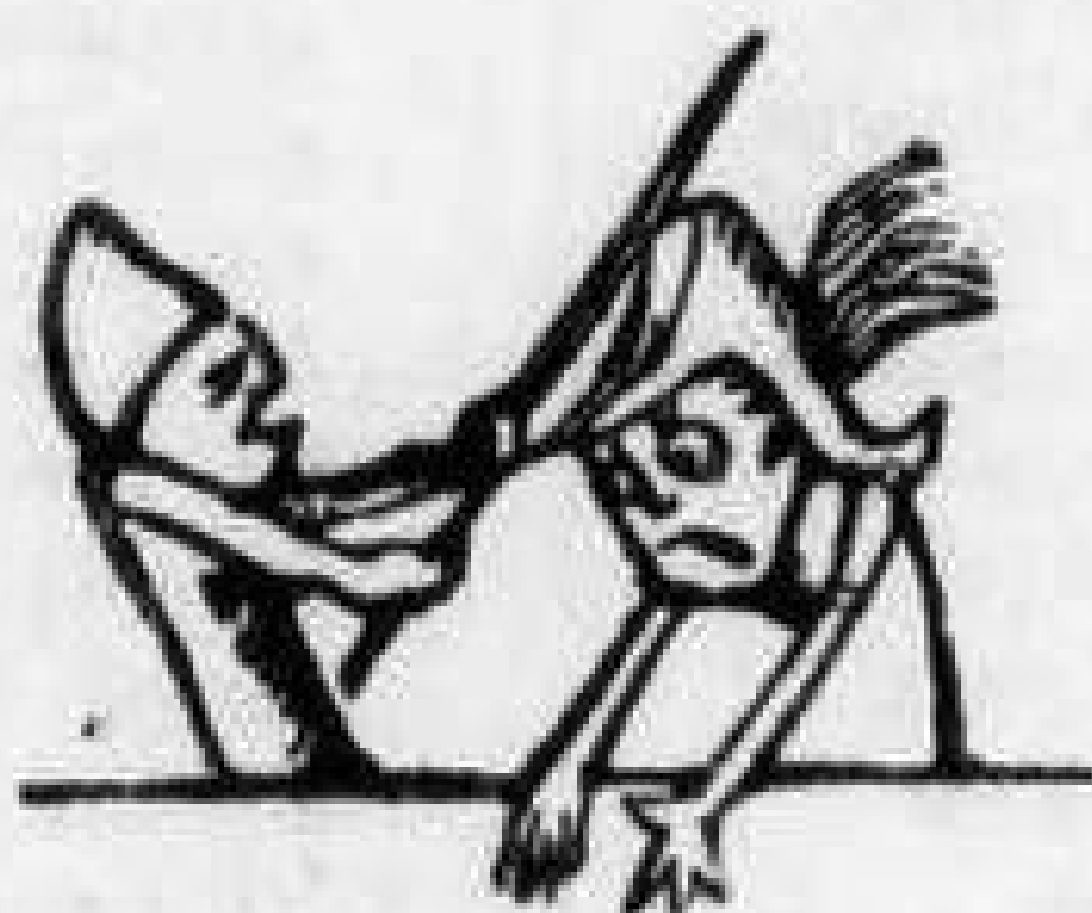
"Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρομῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνῃ
κι' ἔστιν ἔχει ἑξοκνῶδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνῃ.
Συνδρομητῆς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅτις Ἐπαρχίας — καὶ ὅτι Ἐξωτερικόν,
ἀκριτῆ καιροῦς πτωχείας — τρέχει τό' Ἑλληνικόν.
Συνδρομῆ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκαδῶδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτι χέρι.
Ἄλλ' ἔδῳ συνδρομηταὶ — θέν θά γίνωνται ποτὲ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — θέν περνεῖς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραδέρι — μὲ κανένα κανονίρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἡμέ.
Μῆς' ὅτων φόρων τὴν ἀντίρα — κι' ὁ Ρομῆος μας μὲ δεκάρα.

Δεκατρεῖς τοῦ Ἰουνίου... καρμανιόλαις καὶ σφαγαῖς
καὶ μουσκέτο τοῦ Κουτσούκου καὶ Δημάρχων ἔκλογαῖς.

Εἰς τὸ ἑβδομῆντα δύο κι' ἑκατὸν ἂν προστεθῆ,
τότ' εὐθύς ὁ ἀριθμὸς μας ἀκριβῶς θά εὐρεθῆ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Σὰν τί νὰ τρέχη, Φασουλῆ;
Φ.— Ὁ φορῆ, Περικλέτο!
καρτομήσεις ἀπ' ἔδῳ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μουσκέτο.
Ἡ λαιμοτόμος τριγυρῆ ὡς ἓνα εἶδος τέρας
καὶ τέλος διατρέχουσα αἱματηρᾶς ἡμέρας,
διδάσκει δὲ περὶ θεοῦ τὸν κόσμον ὁ Μακράκης
καὶ ὁ Τελώνης, Περικλῆ καὶ ὁ Ἀμυραδάκης
ὑπὸ τὴν σκέπην βέβαια τοῦ κράτους καὶ τοῦ νόμου
κόβουσαν ἀνθρώπων κεφαλὰς ἐπὶ τῆς λαιμοτόμου.
Π.—Μὲ τούτη τὴν κουβέντα σου τῆς τρίτης μου σηκώνεις.
Φ.—Ἀπέθανε, βρε Περικλῆ, ὁ κύριος Κοτρώνης.
Π.—Βρε τί μοῦ λές;
Φ.— Ἀπέθανε...
Π.— Βαβαὶ τὸν κακομοίρη!
Φ.—Τώρα ποῦ πέθανε κι' αὐτὸς θά 'δοῦμε πιά χαῖρι.
Μὰ κλάψε, φίλε Περικλῆ καὶ τὸν πτωχὸν Ἀρτόζη..
Π.—Πάει κι' αὐτός;...
Φ.— Ἀπέθανε καὶ μαῦρος κόραξ κρῶζει.

Π.—Ὁ Εὐαγγέλια φορικτὰ δυστυχημάτων νέων!
Φ.—Ἴδέ τρυγῶρα μας σωρὸν ἀρπακτικῶν δρονέων...
ἰδέ!... μὲ ὄνυχας γαμψοῦς καὶ πεινασμένων στόμα
ὁμοῦν ἀγρίως, Περικλῆ, ὅτι ἓνα κι' ἄλλο πτώμα
κι' αἱματομένης κεφαλὰς μὲ λύσσαν ροκανίζουσαν
καὶ σμήνη μαύρων ἐρπετῶν καὶ ὄφρων σφυρίζουσαν.
Θολώνει τὸ κεφάλι μου καὶ ἀνω κάτω στρέφει
καὶ βλέπω εἰς τὸν οὐρανὸν αἱματομένα νέφη,
μὰ βλέπω καὶ τὴν Ἰοῦδα ὡς ἐρυθρὰν πορφύραν
καὶ κλαίω τὴν ὑψηλὴν καὶ τὴν κακὴν μας μοῖραν.
Π.—Κουράγιο, φίλε Φασουλῆ...
Φ.— Ὁ Περικλῆ, φοβοῦμαι
καὶ βλέπω φόνους κι' αἵματα καὶ διαν' ὄν κοιμοῦμαι.
Μὰ νά! σιμόνοισιν γύρω μου κι' αἱ κεφαλὰι ἀπάντων
τῶν ἐν μαχαίρᾳ καὶ πυρὶ τὸ ζῆν ἐκμετορησάντων
ἀπὸ Χριστοῦ γεννησῆς καὶ πρὶν Χριστοῦ ἀκόμα
καὶ τρέμω, φίλε Περικλῆ, καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα
ὡς ἓνα εἶδος κίτρινον καὶ μαρμαίγον φῶλλον.

ἐνῶ φωνάζουν γύρω μου «σκοτώστε τον τὸν σκύλον.»
 «Ὁ! κρύψε με, βρε Περικλῆ,» στὰς δύο σου ἀγκάλας,
 διότι τρέμω καὶ αὐτὸν τὸν Ἰσχυρὸν μου ὁ τάλας
 καὶ τὸ κεφάλι μου κρατῶ μὲ τῶνα κι' ἄλλο χέρι
 μὴ μοῦ τὸ κόψουν ἔξαφνα μ' ἐκείνο τὸ μαχαίρι.

Π.—Κουράγιο φίλε Φοσουλῆ, δὲν ἔχεις διόλου φλέμμα.

Φ.—Ὁ κόσμος κατακόκκινος μοῦ φαίνεται σὰν αἷμα
 καὶ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας μοῦ φαίνεται ἀκόμα
 πῶς ἔχει κατακόκκινον τῆς παπαρούνας χρωμα.
 Ἀπὸ τὸν Ἄδην ἔρχονται σκιαὶ ἀποθανόντων
 μὲ οβώλους μαύρου αἵματος καὶ μὲ βρυγμὸν ὀδόντων
 κι' εἰς τοὺς ἀνέμους ἀντηχοῦν κραυγαῖ ἀγρίου θρήνου...
 Πάει κι' ὁ Παππακούτσιος ἢ Παππακωνσταντίνου,
 ὁ Κουτρούλος, ὁ Κάκαρης, ὁ Φούντας καὶ οἱ ἄλλοι,
 πάει κι' ὁ Ἀβραμόπουλος, δὲν ἔχουν πρὶν κεφάλι.

«Ἄχ! πᾶνε ὅλοι, Περικλῆ κι' ἡ γῆ θὰ μείνῃ στείρα
 κι' ἄς κλάψουμε τὴν μοῖρα των καὶ τὴ δική μας μοῖρα.»

Π.—Ἐἰ τώρα ποῦλειψαν κι' αὐτοὶ ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
 πῶς καὶ τὸ Ἰσοζύγιο θὰ βροῦμε δίχως ἄλλο.

Φ.—Λοιπὸν ζωὴ σὲ λόγου σου...

Π.— Ἐυχαριστῶ... ἐπίσης.

Φ.—Ἐλύσσαξαν οἱ ἄτιμοι μὲ τὰς κατατομήσεις.
 Ἴδου εἰς τὸ Πολύγωνον ὀλόρθ' ἢ λαιμοτόμος,
 ἰδού ἢ Θέμις ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὁ νόμος
 ἰδού καὶ ὁ κυρίαρχος κι' ἡ σάρα καὶ ἡ μᾶρα
 μὲ ἀραμπόδες, μ' ἄλογα, μὲ ἀμαξιας, μὲ κᾶρα,
 ἰδού καὶ χωροφύλακες, ἰδού καὶ ἀστυνόμοι,
 κλητῆρες καὶ Εἰσαγγελεῖς καὶ ἄλλοι περιδρομοί,
 ἀλλὰ καὶ τὸ εὐαίσθητον τῶν κυριῶν μας φύλον
 ἴστην τελετὴν τοῦ αἵματος προσέτρεξε μὲ ζῆλον
 κι' εἶδα κυρίας μὲ λορνιόν, μὲ λουσα καὶ βραχιόλια
 καὶ μερικαῖς μὲ τσόκαρα, παντούφλαις καὶ φακιόλια,
 ἦμουν κι' ἐγὼ ἴστην τελετὴν μὲ τρίχας ὀρθωμένας
 καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοί, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνας
 μὲ πλησιάζει, Περικλῆ, μὲ τρόπο μὲς ἴσ' ἀσκέρι
 καὶ μὲ μὴ μεγάλη κάρτα του ἀμέσως μοῦ προσφέρει.
 «Ἄς λείψουν, τοῦ ἐφώναξα, τὰ τόσα παρακάλια...
 ἐδῶ δὲν βλέπεις, ἀδελφέ, πῶς κόβουνε κεφάλια,
 μόνο μοιράζεις κάρτ-βιζίτ καὶ ψήφους μοῦ γυρεύεις;...
 βρε αἵντε ξεφορτώσου με καὶ ἴδικα χαζεύεις.
 Ἀλλὰ ἐκεῖνος, Περικλῆ, μ' ἐπῆρε ἀπ' ὀπίσω
 καὶ ὀλοένα μοῦλεγε νὰ μὴ τὸν λησμονήσω
 κι' ἐγὼ τὸν ἐσυμβόλευσα νὰ πάψῃ τὴ μουρμουρα
 καὶ γιὰ ρεκλάμα πρὸ πολλὴ καὶ πρὸ πολλὴ φιγοῦρα
 νὰ τρέξῃ ἴστο ἰκρίωμα τὴν κάρτα του νὰ βάλῃ,
 γιὰ νὰ τὴν δοῦν κι' οἱ δήμοι κι' οἱ ἐκλογεῖς οἱ ἄλλοι
 καὶ ὅταν ὁ κατάδικος, ὡς γίνεται συνήθως,
 ἴστην τελευταίαν του στιγμὴν φωνάξῃ πρὸς τὸ πλῆθος
 «Ἀδελφια συχωρᾶτε με καὶ ὁ θεὸς ἴσχωρέσοι,»
 ἴσως τοὺς περίεξ ἐκλογεῖς κι' αὐτὸς παρακαλέσῃ
 νὰ δώσουν ψῆφον κι' εἰς αὐτὸν τὸν Σύμβουλον τοῦ
 [Δήμου...]

καὶ λωποδύται πάμπολλοι εὐρίσκοντο μαζί μου,
 οἱ δὲ κλητῆρες ἐπίασαν ἀπὸ τὸν σβέρκο ἕνα
 κι' ἐκεῖνος ὁ κακόμοιρος τὰ εἶχε σὰν χαμένα,
 γιὰτὶ ὁ κόσμος ἔσκουζε «Κόφτον τὸν κατεργάρη»
 κι' ὁ λωποδύτης ἐγίνε ὡσὰν τὸ κεχριμπάρι
 κι' ὀλίγον δεῖν, βρε Περικλῆ, τοῦ ἤρχετο σὰν τρέλλα.

Π.—Καὶ εἶχε δίκην, Φασουλῆ, δὲν εἶναι παιζέ γέλα.

Φ.—Καὶ τάχα τί τοὺς ἴσχυζε γιὰ νὰ διασκεδάσουν
 εἰς θάνατον ἀντοστιγμῆ καὶ τοῦτον νὰ δικάσουν,

ἀφοῦ ἐκεῖ εὐρίσκοντο τὰ ἐργαλεῖα ὄλα
 κι' ὁ Μπούφης καὶ ὁ δήμιος κι' ἐκεῖν' ἢ καρμανιόλα;
 Κι' ἐγὼ ἐκεῖ ποῦ ἔστεκα ἀνάμεσα ἴστο πλῆθος
 μὲ ὄψιν ὡς σουδάριον καὶ μ' ἀναπάλλον στήθος
 καθ' ἑαυτὸν ἐπέλλιζα μονάχος ὀλοένα
 «φαντάσου νὰ τοὺς κατεβῆ νὰ κόψουνε κι' ἐμένα».
 Κι' ὀλίγον δεῖν νὰ ἐφευγα, μὰ ἔμεινα καὶ πάλι,
 γιὰτὶ εἶχα περιέργεια, βρε Περικλῆ, μεγάλη
 νὰ δῶ κι' ἐγὼ σὰν ἄνθρωπος ἐνὸς ἀνθρώπου πτώμα
 κι' ἕνα κεφάλι μοναχὸ χωρὶς νὰ ἔχη σῶμα,
 ποῦ νὰ τὸ βλέπω ἀφοβα καὶ νὰ τὸ κάνω χάρι,
 χωρὶς ἐκεῖνο τσιμουδιά, βρε Περικλῆ, νὰ βγάξῃ.

Π.—Λοιπὸν;

Φ.— Ἐκεῖ εὐρίσκειτο ἢ καθεμία λέρα,
 μόνον Τελῶναι, Περικλῆ, δὲν ἦταν ἐκεῖ πέρα,
 πλὴν τούτου; ἀνεπλήρωνε ὁ δήμιος Τελῶνης...

Π.—Λέγε, μωρέ, ὀργήγορα καὶ μὴ μὲ ξεθεώνης.

Φ.—Ὅχι ἦττον ὁ Πρωθυπουργὸς δὲν ἦτο, Περικλέτο
 κι' ὁ Δεληγιάννης ἦν ἄπὼν καὶ τᾶλλο τὸ μπουκέτο,
 ἦγουν οἱ φίλοι πρεσβευταὶ καὶ ἡ διπλωματία
 κι' ἡ κλεφτουριά τῶν εὐγενῶν κι' ἡ ἀριστοκρατία,
 ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτο τῶν Ἑλλήνων,
 διότ' εἰξεύρας βέβαια πῶς λείπει ἴστο Λονδίνον.
 Ἐνῶ δέ, φίλε Περικλῆ, ἴντελλεσ ἡμέρα
 ἢ τοῦ Ἀρτόζη κεφαλὴ ἐκόπη πέρα πέρα
 καὶ τότε ἀναθέματα ἠκούσθησαν μυρία
 καὶ τότε μία ἔγκυος ἀπέβλε κυρία
 καὶ ὅταν πρὶν οἱ μπόγηδες ἐμπῆκαν μὲς ἴσ' ἀμάξι
 καὶ κίνδυνον δὲν ἔιχε κανένας νὰ μὲ σφάξῃ,
 τότε κι' ἐγὼ σιγὰ σιγὰ χωρὶς κανένα τρόμο
 μονάχος ἐπλησίασα κοντὰ ἴστη λαιμοτόμο
 καὶ τοῦ Ἀρτόζη ἐπίασα τὸ ἄψυχο κεφάλι,
 πρὶν νὰ τὸ βάλουν, Περικλῆ, ἀκόμη ἴστο τσουβάλι
 κι' ἐκύτταξα τὸ στόμα του, τὰ μάτια του, τὰ φρύδια
 καὶ τοῦ γελούσα ποῦ καὶ ποῦ καὶ τοῦκανα παιχνίδια
 καὶ ἄρχισα νὰ σκέπτομαι καθῶς καὶ τὸν Ἀμλέτο,
 ἀλλὰ ἐκεῖνο τίποτε δὲν μοῦλε, Περικλέτο.
 Καὶ ἀπὸ τότε σὰν ἰδῶ μπιφτέκι καὶ μπιρζόλα,
 ἀμέσως συλλογιζομαι μπαλιτὰ καὶ καρμανιόλα,
 θαρρῶ δὲ ἀπὸ πάνω μου πῶς μαῦρος κόραξ κρώζει
 καὶ ὅτι πίνω, Περικλῆ, τὸ αἷμα τοῦ Ἀρτόζη.
 «Ὁ! κρύψε με ὀργήγορα καὶ μόνον μὴ μ' ἀφήσης.»

Π.—Ἐλύσσαξαν οἱ ἄτιμοι μὲ τὰς κατατομήσεις.

Φ.—Δὲν μᾶς ἀφίνουν, Περικλῆ, σὲ τοῦτα μας τὰ χάλια,
 μὰ θέλουν σῶναι καὶ καλὰ νὰ κόβουνε κεφάλια;

Π.—Δὲν βλέπουν τὰ Δημορχικά καὶ τὰ πολιτικά των;

Φ.—Αὐτὴ δὲν εἶναι, Περικλῆ, κατάστασις πραγμάτων
 νὰ κόβουν τὰ κεφάλια μας ἡμέρα μεσημέρι...

Π.—Κι' ὅταν κανένας κόβεται γιὰ πέξ' μου ὑποφέρει;

Φ.—Θαρρῶ κι' ἢ κατατόμησις πῶς τίποτα δὲν εἶναι
 καὶ περισσότερον πονοῦν τοῦ κόσμου αἱ ὀδύνη.
 Μία φορὰ, βρε Περικλῆ, νὰ δοκιμάσῃ; μόνον
 καὶ ὕστερα σὲ βεβαιῶ πῶς δὲν θὰ νηιώ ἴης πόνο.
 Ἀφοῦ, βρε κι' ἔτσι καὶ ἄλλοιῶς καθένας θὰ πεθάνῃ
 καὶ ἂν κοπῆ κι' ἂν δὲν κοπῆ, ὄλο τὸ ἴδιο κάνει.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα καὶ ἀπὸ μπρός καὶ πίσω
 καὶ σκύψε τὸ κεφάλι σου νὰ σὲ κατατομήσω.